

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 25C/149/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112225980
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2013:1112225980.1

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I sudkyňou Mgr. Patriciou Skotnickou v právnej veci navrhovateľa R. F., bývajúceho v K. R., J.. P. XX/XX, zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, so sídlom v Českej republike, Symfonická 1496/9, Praha, proti odporcovi Slovenskej republiky - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o nákladov výkonu trestu, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu v sume 109,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 109,54 Eur od 07.08.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 24,23 Eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným na tunajší súd dňa 09.08.2012 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 109,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 07.08.2012 do zaplatenia ako náhrady nákladov výkonu trestu v zmysle § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Z.z. o súdnej rehabilitácii (ďalej len "zákon č. 119/1990 Zb."). Dôvodil, že bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 10.11.1981, sp. zn. T 167/81, odsúdený za trestný čin nenastúpenie služby v ozbrojených silách na trest odňatia slobody vo výmere dva roky nepodmienečne, ktorý vykonal v období od 16.12.1981 do 14.10.1983. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Nt 14/2011-23, povolil obnovu konania a zrušil odsudzujúci rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov. Následne Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 19.12.2011, č.k. 33Tv 3/2011-24, trestné stíhanie navrhovateľa zastavil, pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Navrhovateľ požiadal odporcu žiadosťou zo dňa 06.02.2012 o odškodnenie, okrem iného aj za náhradu výkonu trestu v období od 16.12.1981 do 14.10.1983, t.j. za celkom 22 mesiacov, avšak odporca v stanovenej 6- mesačnej lehote na jeho žiadosť neodpovedal. S poukazom na právoplatné rozhodnutia súdov v obdobných veciach mal navrhovateľ za to, že odškodnenie za nezákonné odsúdenie má povahu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátnej moci, a žiadal súd, aby jeho návrhu vyhovel.

- 2 -

Súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu navrhovateľa uznesením zo dňa 06.09.2012, č.k. 25C 149/2012-9, ktoré odporca prevzal dňa 10.09.2012. Odporca sa k návrhu navrhovateľa však nevyjadril.

Súd nariadil vo veci pojednávanie na 29.05.2013, na ktorom po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok vo veci samej.

Súd vykonal vo veci dokazovanie, keď sa oboznámil s vyjadreniami a ústnymi prednesmi právneho zástupcu navrhovateľa a splnomocneného zástupcu odporcu, oboznámil sa aj s listinnými dokladmi založenými do súdneho spisu, a to uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Nt 14/2011-23, zo dňa 19.12.2011, č.k. 33Tv 3/2011-24, potvrdením o výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody, žiadosťou o odškodnenie zo dňa 06.02.2012, oboznámil sa aj s obsahom spisu Okresného súdu

Prešov, sp. zn. 33Tv 3/2011, ktorého súčasťou bol spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 3Nt 14/2011, ako aj o ostatným obsahom spisu.

Súd poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o povinnosti predložiť a označiť potrebné dôkazy, ktoré v konaní žiadajú vykonať, a to písomne v predvolaní na pojednávanie. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním potom súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a vzhľadom na charakter sporového konania uzavrel, že nie je opodstatnené výnimočne nariaďovať ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania, keďže skutkový stav, na základe ktorého súd rozhoduje v sporovom konaní, ovládanom zásadou kontradiktórnosti, má byť výsledkom dôkaznej aktivity a snahy účastníkov konania, ktorí majú hlavnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu a preukázanie svojich tvrdení a aktivita súdu v rámci dokazovania sa obmedzuje na rozhodovanie, ktoré z označených dôkazov účastníkmi konania vykoná, a preto súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.). Skutkový stav je nasledovný:

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 33Tv 3/2011, (ďalej len "okresný súd") súd zistil, že Vojenská obvodová prokuratúra Prešov podala na navrhovateľa dňa 29.10.1981 obžalobu, pretože v úmysle trvalo sa vyhnúť vojenskej službe dňa 16.09.1981 do 10. hod. nenastúpil k VÚ 8261 Brezno k výkonu riadneho vojenského cvičenia ako bol povinný podľa povolávacieho rozkazu OVS Rožňava č. 093661, pričom povolávací rozkaz odoprel prevziať len preto, lebo mu jeho náboženské presvedčenie nedovoľovalo vojenskú službu vykonávať. Navrhovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 10.11.1981 sp. zn. T 167/1981 zo dňa 10.11.1981 uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, pretože dňa 16.09.1981 do 10. hod. nenastúpil k VÚ 8261 Brezno k výkonu riadneho vojenského cvičenia ako bol povinný podľa povolávacieho rozkazu OVS Rožňava, pričom povolávací rozkaz odoprel prevziať len preto, lebo mu jeho náboženské presvedčenie nedovoľuje v súčasnosti ako aj v budúcnosti vykonávať vojenskú službu, a teda v úmysle vyhnúť sa trvalo vojenskej činnosti nenastúpil službu v ozbrojených silách do 24 hodín po uplynutí lehoty určenej v povolávacom rozkaze. Navrhovateľ bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne a na jeho výkon zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Uznesením zo dňa 10.11.1981 Vojenský obvodový súd Prešov zamietol žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby dospejúc k záveru, že dôvody väzby naďalej

- 3 -

trvajú. Vyšší vojenský súd Trenčín rozhodujúci o odvolaní navrhovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku, uznesením zo dňa 16.12.1981 posúdil odvolanie za nedôvodné, keď dospel k záveru, že prvostupňový súd zistil skutok v celom rozsahu správne a správne ho aj právne kvalifikoval, svoje skutkové a právne závery oprel o dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v súlade s procesnými ustanoveniami a nepochybil ani vo výroku o treste. Sťažnosť pre porušenie zákona podaná generálnym prokurátorom SR v prospech navrhovateľa smerujúca proti uzneseniu Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 16.12.1981 v spojení s rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 10.11.1981, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 23.09.2004, sp. zn. 3Tz 9/2004, zamietol. Navrhovateľovi bol nariadený výkon trestu odňatia slobody dňa 16.12.1981, so zarátaním vykonanej väzby od 14.10.1981 do 16.12.1981, na ktorý výkon navrhovateľ nastúpil dňa 16.12.1981; z výkonu trestu odňatia slobody bol navrhovateľ prepustený na slobodu dňa 14.10.1983. Vojenský obvodový súd Prešov uznesením zo dňa 12.11.1992, sp. zn. 4Ntr 10/92, zamietol žiadosť navrhovateľa o navrátenie lehoty podľa § 6 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. a s poukazom na § 9 zákona č. 119/1990 Zb. návrh na prieskumné konanie zamietol ako oneskorene podaný.

Z obsahu spisu súd ďalej zistil, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 25.10.2011 podaným na Okresný súd Prešov domáhal povolenia obnovy konania, o ktorom návrhu súd rozhodol uznesením zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Nt 14/2011-23, tak, že povolil obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 10.11.1981, sp. zn. T 167/81. Zároveň súd zrušil výrok o vine a treste uložený navrhovateľovi rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 10.11.1981, sp. zn. T 167/81, a všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.12.2011. Okresný súd uznesením zo dňa 19.12.2011, č.k. 33Tv 3/2011-24, zastavil trestné stíhanie navrhovateľa pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Dospel k záveru, že stupeň nebezpečnosti činu

navrhovateľa, ktorý len realizoval svoje právo na slobodu vyznania vyjadreného už v samotnej Ústave SR, bol pre spoločnosť nepatrný. Navrhovateľ teda nespáchal trestný čin, ktorý sa mu kládol za vinu, hoci jeho čin formálne a na prvý pohľad, vykazoval znaky trestného činu nenastúpenia služby v brannej moci. Uznesenie súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 21.01.2012.

Právny zástupca navrhovateľa vo svojich ústnych prednesoch zotrval na dôvodnosti podanej žaloby navrhovateľa, ktorou sa navrhovateľ domáhal paušálnej náhrady nákladov výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. za obdobie výkonu trestu od 16.12.1981 do 14.10.1983, t.j. za celkovo 22 mesiacov. Rozhodnutia, ktorými bol navrhovateľ právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu a odsúdený na trest odňatia slobody boli neskôr súdmi zrušené a trestné stíhanie navrhovateľa zastavené, tieto rozhodnutia preto mali charakter nezákonných rozhodnutí orgánu štátu. Keďže odporca neuspokojil nárok navrhovateľa v stanovenej lehote 6 mesiacov od podania žiadosti navrhovateľa, považoval právny zástupca navrhovateľa za dôvodný i nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Navrhovateľ postupoval rýchlo a efektívne, nemal úmysel parazitovať na úrokoch z omeškania a účelovo predlžovať obdobie a žalobu na súd podal nasledujúci deň po uplynutí zákonnej lehoty. Pokiaľ by si odporca splnil svoju povinnosť a uspokojil nárok navrhovateľa, ku konaniu na súde by nedošlo.

- 4 -

Splnomocnený zástupca odporca vo svojom ústnom prednese uznal nárok navrhovateľa na náhradu nákladov výkonu trestu, čo do základu, aj do jeho výšky. Odporca neprerokoval žiadosť navrhovateľa o náhradu trov výkonu trestu zo dňa 06.02.2012 v stanovenej 6- mesačnej lehote z dôvodu, že s poukazom na § 23 ods. 5 zákona č. 119/1990 Zb. nemohol vyplatiť náhradu škody presahujúcu sumu 1.000 Eur, keďže na Slovensku neexistujú dlhopisy. V súčasnosti prebieha legislatívny proces novelizácie viacerých zákonov, okrem iného i zákona č. 119/1990 Zb. a ustanovenia § 23 ods. 5, ktoré dopadá na spôsob náhrady škody navrhovateľovi, pri ktorom sa predpokladá účinnosť novely zákona dňa 01.07.2013. I napriek tomu, že odporca uznal nárok navrhovateľa v sume 109,54 Eur, splnomocnený zástupca odporcu namietal nárok navrhovateľa na úrok z omeškania. Dôvodil, že medzi účastníkmi konania nejde o vzťah veriteľ a dlžník, zákon č. 119/1990 Zb. neodkazuje na ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb., a tento nepozná vzťah medzi občanom a štátom ako vzťah medzi veriteľom a dlžníkom.

Navrhovateľ požiadal žiadosťou doručenou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 06.02.2012 o odškodnenie a zadosťučinenie, a to v sume 1/ 1.994,29 Eur titulom náhrady mzdy za obdobie nezákonnej väzby, 2/ 40,50 Eur titulom náhrady nákladov väzby, 3/ 109,56 Eur titulom náhrady nákladov výkonu trestu, 4/ 6,64 Eur titulom náhrady nákladov pôvodného trestného konania, 5/ 1.955,37 Eur titulom náhrady nákladov právneho zastúpenia, 6/ 9,60 Eur ako náhrady cestovných nákladov a 7/ 20.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

Podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č.119/1990 Zb. so súdnej rehabilitácii (ďalej len "zákon č. 119/1990 Zb.") nárok na odškodnenie zahŕňa najmä náhradu trov trestného konania vo výške 200,- Sk, výkonu väzby vo výške 600,- Sk za každý mesiac väzby a výkon trestu odňatia slobody vo výške 150,- Sk za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, 26 a 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb.") právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má voči štátu ten, na kom bol úplne alebo čiastočne vykonaný trest, ak v neskoršom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené.

Podľa § 8 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti podľa ustanovení § 5 a 6 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom

súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

- 5 -

Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti s poukazom na § 132 O.s.p., prihliadal na uznávací prejav odporcu vo vzťahu k žalovanej istine a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný.

Vzhľadom na to, že odporca na pojednávaní súdu dňa 29.05.2013 uznal nárok navrhovateľa na náhradu nákladov výkonu trestu odňatia slobody v sume 109,54 Eur čo do základu, aj do jeho výšky, súd vychádzal z tohto uznávacieho prejavu odporcu a považoval v tejto časti nárok navrhovateľa za nesporný, vyplývajúci i z vykonaného dokazovania a rozhodol o ňom v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákonov č. 119/1990 Zb. a č. 58/1969 Zb.

Navrhovateľ si popri žalovanej istine uplatňoval i nárok na úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej sumy od 07.08.2012 do zaplatenia, keď mal za to, že odporcu požiadal dňa 06.02.2012 o odškodnenie nároku a odporca tento v zákonom stanovenej 6- mesačnej lehote, ktorá uplynula dňa 06.08.2012, neuhradil.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Úroky z omeškania súvisia s peňažnými záväzkami. Charakter peňažných záväzkov majú všetky obligácie, predmetom ktorých sú peniaze ako zákonné platidlá, nie však ako jednotlivo určené veci (napr. bankovky určitej série a určitého čísla). Charakter peňažných záväzkov majú všetky záväzkové vzťahy, ktoré vznikli či už na základe zmluvy alebo na základe zákona (napr. v prípade bezdôvodného obohatenia sa alebo zodpovednosti za škodu). Z pojmového vymedzenia úrokov z omeškania vyplýva, že veriteľ ich môže od dlžníka požadovať v prípade peňažného dlhu len v prípade, ak je dlžník v omeškaní s jeho plnením. Dlh pritom zanikne až jeho splnením,

- 6 -

pričom dlžník je povinný tento záväzok splniť riadne a včas (§ 559 OZ). Dlžník, ktorý svoj záväzok riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Omeškanie dlžníka je právnou skutočnosťou, ktorej korešponduje hmotnoprávne oprávnenie veriteľa v občianskoprávných vzťahoch požadovať popri peňažnom dlhu aj úroky z omeškania.

Charakter peňažných záväzkov majú aj záväzky zo zodpovednosti za škodu, pri škode spôsobenej rozhodnutím štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorý je predpisom špeciálnym vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako predpisu všeobecnému, použitie ktorého však (pri absencii úpravy omeškania vo vzťahu k zákonu č. 58/1969 Zb.) pri riešení nárokov obdobných súdenému vyplýva z ustanovení § 20 zákona č. 58/1969 Zb. Preto súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu odporcu ohľadne neoprávnenosti nároku navrhovateľa na priznanie úrokov z omeškania s poukazom na to, že v danej veci nejde o zmluvný vzťah medzi dlžníkom a veriteľom.

Súd potom priznal navrhovateľovi popri žalovanej istine aj požadovaný úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne, ktorú výšku považoval za súladnú s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., z priznanej sumy odo dňa 07.08.2012, ako dňa nasledujúceho po uplynutí zákonnej 6- mesačnej lehoty odo dňa podania žiadosti o odškodnenie, ktorú navrhovateľ doručil odporcovi dňa 06.02.2012.

Sumarizáciou vyššie uvedeného možno teda uzavrieť, že súd považoval nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 109,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej sumy od 07.08.2012 do zaplatenia za dôvodný, v celom rozsahu mu vyhovel a na jeho zaplatenie zaviazal odporcu.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods.2 O.s.p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal právo na ich náhradu voči odporcovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd sa pritom nestotožnil s argumentáciou odporcu ohľadne nepriznania nároku na náhradu trov konania s odôvodnením, že právny zástupca navrhovateľa zastupuje občanov v konaniach podľa zákona č. 119/1990 Zb., žiadosťou zo dňa 06.02.2012 si uplatnil odškodnenie za viacero nárokov, ktoré však uplatnil na súde samostatnými žalobami. Súd mal za to, že navrhovateľ je dominus litis v spore a zákon ho nijakým spôsobom nelimituje v spôsobe uplatňovania si svojich nárokov, t.j. podaním i samostatných žalôb, v ktorých, navyše, sa domáha voči odporcovi odlišných nárokov (nárok na náhradu nákladov výkonu trestu, náhrady ušlého zisku, nákladov väzby, nákladov trestného konania, nákladov obhajoby a nákladov cestovného), ktoré vyžadujú vlastný spôsob dokazovania. Neobstojí ani poukaz odporcu na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 598/2012, sp. zn. 5Co 204/2013, v ktorých odvolací súd zmenil výrok uznesenia súdu prvého stupňa a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal,

- 7 -

keď existuje i iné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co 489/2012, ktorým v skutkovo obdobnej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, keď súd prvého stupňa v súvislosti so zastavením konania zaviazal odporcu na náhradu trov konania v sume zníženej podľa § 150 ods. 2 O.s.p., tak ako v prejednávanej veci.

Náhrada trov konania pritom pozostávala z náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľa v celkovej sume 24,23 Eur za 1 úkon právnej služby á 16,60 Eur, a to písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba zo dňa 09.08.2012 (podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky MS č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška") + režijný paušál á 7,63 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky).

Súd pri vyčíslení trov právneho zastúpenia navrhovateľa vychádzal z vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní súdu dňa 29.05.2013, ktorý si uplatnil trovy právneho zastúpenia v sume 48,46 Eur s poukazom na vyčíslenie v návrhu na začatie konania. Z neho je zrejmé, že právny zástupca navrhovateľa si uplatnil trovy právneho zastúpenia len za dva úkony právnej služby, a to prevzatie zastupovania, vrátane prvej porady s klientom a spísanie žaloby na súd (nie i za účasť na pojednávaní súdu). Súd nepriznal navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v ním uplatnenej výške, keďže prebiehajúce konanie (sp. zn. 25C 146/2012) spĺňa znaky tzv. drobného sporu definovaného ustanovením § 200ea O.s.p., a preto uplatnené trovy právneho zastúpenia znížil (§ 150 ods. 2 O.s.p.), keď neuznal za dôvodný jeden úkon právnej služby - prevzatie a príprava právneho zastúpenia

navrhovateľa, a to s poukazom na to, že navrhovateľ je na tunajšom súde účastníkom konaní vedených voči tomu istému odporcovi - sp. zn. 7C 149/2012, 9C 150/2012, 6C 78/2012, 10C 150/2012, 21C 149/2012, ktoré vychádzajú z rovnakého skutkového základu ako v prejednávanej veci, predkladaných na základe rovnakej dohody o právnom zastúpení.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že :

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

- 8 -

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V Bratislave, 29. mája 2013 Mgr. Patricia Skotnická
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: